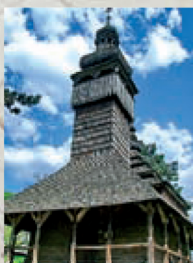




Kárpátalja

1919–2009



történelem,
politika, kultúra

Kárpátalja

1919–2009

történelem, politika, kultúra

Kárpátalja

1919–2009

történelem, politika, kultúra

Argumentum

MTA Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézete

Főszerkesztő:
FEDINEC Csilla, VEHES Mikola

Szerkesztőbizottság:
CSERNICKÓ ISTVÁN, OFICINSZKIJ ROMÁN, OSZTAPEC JURIJ, SZARKA LÁSZLÓ, TOKAR MARIAN

Lektorálta:
ABLONCZY BALÁZS, PhD (Eötvös Loránd Tudományegyetem, Budapest)
GYÁNI GÁBOR, az MTA doktora, az MTA levelező tagja
(MTA Történettudományi Intézet, Budapest)
KOROLY IVÁN, a történelemtudomány doktora (Kárpátaljai Állami Egyetem, Ungvár)
MARCSUK VASZIL, a történelemtudomány doktora
(Vaszil Sztefanik Kárpátmelléki Nemzeti Egyetem, Ivano-Frankivszk)
TÓTH MIHÁLY, a jogtudomány kandidátusa (Ukrán Nemzeti Tudományos Akadémia
Volodimir Koreckij Állam- és Jogtudományi Intézete, Kijev)

A kézirat előkészítését és a kiadvány megjelentetését támogatta:
Kárpátaljai Magyar Oktatásért Alapítvány (Ukrajna)
Magyar Tudományos Akadémia Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézete (Magyarország)
Magyar Tudományos Akadémia Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottsága
(Magyarország)
MTA II., Filozófiai és Történettudományok Osztálya (Budapest)
Oktatási és Kulturális Minisztérium (Magyarország)
Szülőföld Alap (Magyarország)
Ungvári Nemzeti Egyetem Politikai Regionalizmus Kutatóintézete (Ukrajna)

© Magyar Tudományos Akadémia Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézete, Budapest, 2010
© Ungvári Nemzeti Egyetem Politikai Regionalizmus Kutatóintézete, Ungvár, 2010
© Szerzők, 2010

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

Olvasószerkesztő:
KÓTYUK ISTVÁN

Az egyes részeket ukránból fordította:
CSERNICKÓ ISTVÁN, FEDINEC CSILLA, GULÁCSY JENŐ, MOLNÁR JÓZSEF

ISBN 978-963-446-596-6

Felelős kiadó Láng József, az Argumentum Kiadó
és Tóth Ágnes, a Magyar Tudományos Akadémia Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézete igazgatója
Felelős szerkesztő: Bogdanov Edit
Borítóterv: Hodosi Mária
Tördelte: Nagy Erika és Láng András
Nyomta az Argumentum Kiadó nyomdaüzeme

TARTALOM

AZ ISMERETLEN ISMERŐS KÁRPÁTALJA	15
----------------------------------------	----

I. fejezet

KÁRPÁTALJA (PODKARPATSKA RUSZ) A CSEHSZLOVÁK KÖZTÁRSASÁGBAN 1919–1939

1. <i>A soknemzetiségű Magyar Királyság felbomlása</i>	19
1.1. Előzmények, történeti tendenciák (<i>Szarka László</i>)	19
1.2. A dualizmus kori Habsburg Monarchia strukturális válságai (<i>Szarka László</i>)	19
1.3. A háborús végjáték nagyhatalmi forgatókönyvei (<i>Szarka László</i>)	21
1.4. Területi konfliktusok és nemzeti önrendelkezés (<i>Szarka László</i>)	22
1.5. A történeti Magyar Királyság felbomlása és a keleti Svájc koncepciója (<i>Szarka László</i>)	23
1.6. Csehszlovák, román és jugoszláv katonai akciók (<i>Szarka László</i>)	25
1.7. Az új magyar állam határai és a trianoni békeszerződés (<i>Szarka László</i>)	26
1.8. A Magyar Tanácsköztársaság (<i>Szarka László</i>)	27
1.9. Magyarország meghívása a békekonferenciára (<i>Szarka László</i>)	27
1.10. A trianoni békeszerződés (<i>Szarka László</i>)	28
2. <i>Nemzetállamok az Osztrák–Magyar Monarchia romjain</i>	30
2.1. Békerendezés az első világháború végén (<i>Vidnyánszky István</i>)	30
2.2. A versailles-i békeszerződés (<i>Vidnyánszky István</i>)	32
2.3. Az állami önrendelkezés útján (<i>Vidnyánszky István</i>)	35
2.4. Önrendelkezési elvek és Kárpátalja állami hovatartozásának kérdése (1918–1919) (<i>Vidnyánszky István</i>)	39
2.5. Csehszlovák diplomáciai siker (<i>Vidnyánszky István</i>)	44
3. <i>Kárpátalja társadalmi-gazdasági fejlődése a Csehszlovák Köztársaságban</i>	48
3.1. A csehszlovák állam integráló politikája (<i>Tokar Marian, Fedinec Csilla</i>)	48
3.2. Közigazgatás (<i>Tokar Marian, Panov Alen</i>)	51
3.3. Gazdaságpolitika és társadalomfejlődés (<i>Tokar Marian</i>)	54
3.4. Bankok és hitelszövetkezetek (<i>Tokar Marian</i>)	58
3.5. Turizmus (<i>Sandor Fegyvir</i>)	60

4. <i>Politikai pártok és civil szféra</i>	63
4.1. Parlamenti demokrácia és többpártrendszer (<i>Tokar Marian</i>)	63
4.2. Korszakolás (<i>Tokar Marian</i>)	64
4.3. Politikai pártok programjai és tevékenysége (<i>Tokar Marian</i>)	67
4.4. Parlamenti választások (<i>Tokar Marian</i>)	68
4.5. Társadalmi egyesületek (<i>Tokar Marian</i>)	76
5. <i>Magyar nemzeti pártok és társadalmi egyesületek Kárpátalján</i>	79
5.1. Általános tendenciák (<i>Fedinec Csilla</i>)	79
5.2. Regionális pártok (<i>Fedinec Csilla</i>)	80
5.3. Országos pártok (<i>Fedinec Csilla</i>)	82
5.4. Magyar pártszövetség (1920–1936) (<i>Fedinec Csilla</i>)	85
5.5. Egyesült Magyar Párt (1936–1940) (<i>Fedinec Csilla</i>)	87
5.6. Magyar társadalmi egyesületek (<i>Fedinec Csilla</i>)	89
6. <i>Kárpátalja (Podkarpatszka Rusz / Kárpáti Ukrajna) kérdése a nemzetközi politikában</i>	91
6.1. A müncheni egyezmény (<i>Vehes Mikola, Tokar Marian</i>)	91
6.2. Komáromi tárgyalások (<i>Vehes Mikola, Tokar Marian</i>)	93
6.3. Az első bécsi döntés (<i>Vehes Mikola, Tokar Marian</i>)	94
6.4. Az első kárpátaljai kormány tevékenysége (<i>Vehes Mikola, Tokar Marian</i>)	95
6.5. A második kárpátaljai kormány tevékenysége (<i>Vehes Mikola, Tokar Marian</i>)	98
6.6. Galícia és Kárpáti Ukrajna (<i>Vehes Mikola, Tokar Marian</i>)	100
6.7. Kárpáti Ukrajna politikai rendszere és választások a szojmba (<i>Vehes Mikola, Tokar Marian</i>)	102
6.8. Kárpáti Ukrajna függetlenségének kikiáltása (<i>Vehes Mikola, Tokar Marian</i>)	106
7. <i>A kulturális és művészeti élet intézményei</i>	107
7.1. Oktatás és iskolaügy (<i>Zadorozsnij Volodimir</i>)	108
7.2. Tudomány (<i>Zadorozsnij Volodimir</i>)	110
7.3. A vidék irodalmi élete (<i>Zadorozsnij Volodimir</i>)	111
7.4. Színházművészet (<i>Zadorozsnij Volodimir</i>)	113
7.5. Zene- és képzőművészet (<i>Zadorozsnij Volodimir</i>)	115
7.6. Városépítészet (<i>Zadorozsnij Volodimir</i>)	116
7.7. Kárpáti Ukrajna egyházi ügyei (<i>Vehes Mikola, Tokar Marian</i>)	117
8. <i>Magyar kultúra a két világháború közötti időszakban</i>	119
8.1. Kisebbségi magyar kultúra (<i>Fedinec Csilla</i>)	119
8.2. A magyar kisebbség és az államfordulat (<i>Fedinec Csilla</i>)	119
8.3. Iskola és egyház (<i>Fedinec Csilla</i>)	123
8.4. Irodalom, zene (<i>Fedinec Csilla</i>)	129
8.5. Képző- és iparművészet (<i>Fedinec Csilla</i>)	133

KRONOLÓGIA 1914–1939 (<i>Fedinec Csilla, Tokar Marian</i>)	136
IRODALOM	147

II. fejezet

KÁRPÁTALJA (KÁRPÁTALJAI KORMÁNYZÓSÁG) MAGYARORSZÁG FENNHATÓSÁGA ALATT 1939–1944

1. <i>A kárpátaljai autonómia kérdése – Teleki Pál kísérlete</i>	157
1.1. Érdekek hálójában (<i>Fedinec Csilla</i>)	157
1.2. Magyar Felvidék kontra ruszin Kárpátalja (<i>Fedinec Csilla</i>)	162
2. <i>A magyar kormány Kárpátalja-politikája</i>	164
2.1. Válság és válságkezelés (<i>Oficinszkij Román</i>)	164
2.2. A Kárpátaljai Kormányzóság (<i>Oficinszkij Román</i>)	170
2.3. A véleményező és indítványozó bizottság szerepe (<i>Oficinszkij Román</i>)	174
2.4. Magas rangú állami vezetők kárpátaljai látogatásai (<i>Oficinszkij Román</i>)	175
3. <i>Etnikai-kulturális összefüggések</i>	178
3.1. Ruszinok (ukránok) (<i>Oficinszkij Román</i>)	179
3.2. Német kérdés (<i>Oficinszkij Román</i>)	182
3.3. Egyéb kisebbségek (<i>Oficinszkij Román</i>)	183
4. <i>Holokausz Kárpátalján</i>	184
4.1. A „zsidótörvények” (1938–1942) (<i>Stark Tamás</i>)	184
4.2. Az 1941. évi deportálások (<i>Stark Tamás</i>)	186
4.3. Gettók és haláltáborok (1944) (<i>Stark Tamás</i>)	187
KRONOLÓGIA 1938–1944 (<i>Fedinec Csilla, Oficinszkij Román</i>)	194
IRODALOM	203

III. fejezet

SZOVJET KÁRPÁTALJA (KÁRPÁTONTÚLI TERÜLET) 1944–1991

1. <i>Kárpátalja kérdése a második világháború végén, 1944–1945</i>	209
1.1. A 4. Ukrán Front és az ellenfelek (<i>Oficinszkij Román</i>)	209
1.2. Achilles-sarok: az 1. magyar hadsereg (<i>Oficinszkij Román</i>)	212
1.3. A Keleti-Kárpátok hadművelet (<i>Oficinszkij Román</i>)	213
2. <i>A szovjet időszak sajátosságai Kárpátalja történelmében</i>	216
2.1. A korszak általános jellemzése (<i>Oficinszkij Román</i>)	216
2.2. Közigazgatási változások (<i>Oficinszkij Román</i>)	217

2.3. Látszatválasztások (<i>Oficinszkij Román</i>)	218
2.4. Nomenklatúra (<i>Oficinszkij Román</i>)	219
2.5. Az első számú vezetők (<i>Oficinszkij Román</i>)	221
2.6. Alternatíva. Ellenzéki mozgalom (<i>Oficinszkij Román</i>)	225
2.7. Ideológiai kampányok (<i>Oficinszkij Román</i>)	230
3. Kárpátontúli Ukrajna, 1944–1946	233
3.1. Preventív szovjetizálás (<i>Oficinszkij Román</i>)	233
3.2. A csehszlovák kormány megbízotti hivatal (<i>Oficinszkij Román</i>)	235
3.3. Kárpátontúli Ukrajna népi bizottságainak első kongresszusa (<i>Oficinszkij Román</i>)	236
3.4. Kárpátontúli Ukrajna Néptanácsa (<i>Oficinszkij Román</i>)	237
3.5. Ukránok a szomszédos államokban (<i>Oficinszkij Román</i>)	241
3.6. A szovjet–csehszlovák tárgyalások és egyezmény Kárpátalja sorsáról (<i>Oficinszkij Román</i>)	242
3.7. Terület- és lakosságcsere (<i>Oficinszkij Román</i>)	244
4. Társadalom- és nemzeti-nemzetiségi politika	245
4.1. Etnikai tisztogatások (<i>Oficinszkij Román</i>)	246
4.2. „Budapest felé fordultak védelemért...” (<i>Stark Tamás</i>)	247
4.3. Munkaerő-toborzás a Donbászra (<i>Oficinszkij Román</i>)	251
4.4. Telepítéspolitika (<i>Oficinszkij Román</i>)	252
4.5. Oroszosítás (<i>Oficinszkij Román</i>)	254
4.6. Népeségmozgás és identitás (<i>Oficinszkij Román</i>)	257
5. Iparosítás és urbanizáció	260
5.1. Gazdasági fejlődés (<i>Oficinszkij Román</i>)	261
5.2. Mit hozott az iparosodás? (<i>Oficinszkij Román</i>)	263
5.3. A Talabor-Nagyág (Tereblja-Rika) Vízermű (<i>Oficinszkij Román</i>)	267
5.4. A városok gyarapodása (<i>Oficinszkij Román</i>)	269
5.5. Ungvár és Munkács mint ipari központok (<i>Oficinszkij Román</i>)	271
6. Mezőgazdaság	274
6.1. Kárpátontúli Ukrajna agrárpolitikája (<i>Oficinszkij Román</i>)	275
6.2. Kollektivizálás (<i>Oficinszkij Román</i>)	277
6.3. Újítások és újítók (<i>Oficinszkij Román</i>)	280
6.4. Gazdaságföldrajzi régiók és vezető mezőgazdasági ágazatok (<i>Oficinszkij Román</i>)	284
7. Állam és egyház	287
7.1. Szekularizáció szovjet módra (<i>Oficinszkij Román</i>)	288
7.2. Egyházellenes intézkedések (<i>Oficinszkij Román</i>)	289
7.3. Romzsa püspök meggyilkolása (<i>Oficinszkij Román</i>)	291
7.4. A görög katolikus püspökség felszámolása (<i>Oficinszkij Román</i>)	293
7.5. Megtűrt pravoszlávok és üldözött reformátusok (<i>Oficinszkij Román</i>)	296

8. Oktatás és tudomány	299
8.1. Óvoda és iskola (<i>Oficinszkij Román</i>)	300
8.2. Magyar oktatásügy és internacionalizmus (<i>Fedinec Csilla</i>)	303
8.3. Szakképzés (<i>Oficinszkij Román</i>)	313
8.4. Ungvári Állami Egyetem (<i>Oficinszkij Román</i>)	315
8.5. Tudományos potenciál (<i>Oficinszkij Román</i>)	318
9. Kultúra, közművelődés	320
9.1. „Ezüstös kor” a kárpátaljai irodalomban (<i>Oficinszkij Román</i>)	321
9.2. A kárpátaljai festőiskola (<i>Oficinszkij Román</i>)	325
9.3. A zeneirodalom és a színház remekei (<i>Oficinszkij Román</i>)	329
9.4. Tömegkultúra (<i>Oficinszkij Román</i>)	331
9.5. Sportélet (<i>Oficinszkij Román</i>)	333
10. Magyar irodalom a szovjet korszakban: hagyomány és újratereztetés	334
10.1. Általános tendenciák (<i>Penckófer János</i>)	334
10.2. Kovács Vilmos tevékenysége, hatása az 1950–60-as években (<i>Penckófer János</i>)	337
10.3. Önazonosság-teremtő szándék az 1970-es években (<i>Penckófer János</i>)	338
10.4. Irodalmi, kulturális élet az 1980-as években (<i>Penckófer János</i>)	340
11. Az első nem kommunista társadalmi egyesületek 1989–1991-ben	342
11.1. A civil társadalom kezdetei (<i>Oficinszkij Román</i>)	343
11.2. Ukrajnai Népi Mozgalom (RUH) (<i>Oficinszkij Román</i>)	347
11.3. Ellenzéki tömegmozgalmak és ellenzéki képviselők (<i>Oficinszkij Román</i>)	348
11.4. A megyei tanács blokádja 1991 szeptemberében–októberében (<i>Oficinszkij Román</i>)	349
KRONOLÓGIA 1944–1991 (<i>Oficinszkij Román, Fedinec Csilla</i>)	352
IRODALOM	367

IV. fejezet

KÁRPÁTALJA (KÁRPÁTONTÚLI TERÜLET) A MAI UKRAJNÁBAN
1991–2009

1. Politikai folyamatok Kárpátalján (1991–2009)	377
1.1. Függetlenség, referendum, autonómia (<i>Osztapec Jurij</i>)	377
1.2. Első szakasz: 1991–1996 (<i>Osztapec Jurij</i>)	378
1.3. Második szakasz: 1997–2002 (<i>Osztapec Jurij</i>)	382
1.4. Harmadik szakasz: 2002–2004 (<i>Osztapec Jurij</i>)	386
1.5. Negyedik szakasz: 2005–2009 (<i>Osztapec Jurij</i>)	390
2. Társadalmi-gazdasági helyzet	393
2.1. Geopolitikai és gazdasági környezet (<i>Lengyel Mihajlo, Zsulkanics Nelja</i>)	393

2.2. Ipar (<i>Lengyel Mihajlo, Zsulkanics Nelja</i>)	395
2.3. Mezőgazdaság (<i>Lengyel Mihajlo, Zsulkanics Nelja</i>)	396
2.4. Energiaellátás, közlekedés, posta és távközlés (<i>Lengyel Mihajlo, Zsulkanics Nelja</i>)	397
2.5. Kereskedelem és külgazdasági kapcsolatok (<i>Lengyel Mihajlo, Zsulkanics Nelja</i>)	398
2.6. Beruházások és építőipar (<i>Lengyel Mihajlo, Zsulkanics Nelja</i>)	398
2.7. Vállalkozásfejlesztés (<i>Lengyel Mihajlo, Zsulkanics Nelja</i>)	399
2.8. Szociális ellátás, egészségvédelem (<i>Lengyel Mihajlo, Zsulkanics Nelja</i>)	400
2.9. Környezetvédelem (<i>Lengyel Mihajlo, Zsulkanics Nelja</i>)	401
2.10. Turizmus (<i>Sandor Fegyir</i>)	401
3. Ukrajna és Magyarország hivatalos kapcsolatainak kialakulása	404
3.1. A kölcsönös megértés útján (<i>Szkiba Ivanna</i>)	404
3.2. Határ menti együttműködés (<i>Szkiba Ivanna</i>)	407
3.3. A vereckei emlékjel (<i>Szkiba Ivanna</i>)	409
4. Magyarország és a határon túli magyarok: Kárpátalja példája	410
4.1. Alkotmányos felelősségvállalás (<i>Milován Orsolya</i>)	410
4.2. Ukrán–magyar vegyes bizottság (<i>Milován Orsolya</i>)	413
4.3. Magyar Állandó Értekezlet (<i>Milován Orsolya</i>)	414
4.4. A státustörvény (<i>Milován Orsolya</i>)	414
4.5. A kettős állampolgárságról szóló népszavazás (<i>Milován Orsolya</i>)	416
4.6. Magyar–magyar Kormányzati Konzultáció (<i>Milován Orsolya</i>)	417
4.7. Regionális Egyeztető Fórum (<i>Milován Orsolya</i>)	417
4.8. Kárpát-medencei Képviselek Fóruma (<i>Milován Orsolya</i>)	418
4.9. „Határon túli magyarság a XXI. században” (<i>Milován Orsolya</i>)	418
4.10. Támogatási rendszer és kapcsolattartás az anyaországgal (<i>Milován Orsolya</i>)	419
5. Demográfia, Kárpátalja népességének etnikai arculata; népesedéspolitika, vándormozgalom, munkaerő migráció	422
5.1. Demográfiai helyzet (<i>Molnár József, Molnár D. István</i>)	422
5.2. Demográfiai politika (<i>Molnár József, Molnár D. István</i>)	425
5.3. A lakosság nemzeti összetétele (<i>Molnár József, Molnár D. István</i>)	427
5.4. A főbb nemzetiségek területi elhelyezkedése (<i>Molnár József, Molnár D. István</i>)	431
5.5. A kárpátaljai népesség anyanyelve (<i>Molnár József, Molnár D. István</i>)	435
5.6. Migráció (<i>Molnár József, Molnár D. István</i>)	438
5.7. Munkaerő (<i>Molnár József, Molnár D. István</i>)	440
6. Etnikai folyamatok Kárpátalján	441
6.1. Kölcsönös egyetértés (<i>Zan Mihajlo</i>)	441
6.2. Nemzeti történelmi emlékezet (<i>Zan Mihajlo</i>)	442
6.3. A nemzetiségi tömegmédiák (<i>Zan Mihajlo</i>)	443
6.4. A Kárpátaljai Nemzeti Kisebbségek Kulturális Központja (<i>Zan Mihajlo</i>)	443

6.5. Nemzeti-kulturális egyesületek (<i>Zan Mihajlo</i>)	444
6.6. A ruszin szeparatizmus (<i>Zan Mihajlo</i>)	446
6.7. A magyar autonomizmus (<i>Zan Mihajlo</i>)	447
7. Kárpátalja politikai szervezetei	447
7.1. Az ukrainai pártrendszer jellemzése (<i>Osztapec Jurij</i>)	449
7.2. Kárpátalja pártstruktúrája (1991–2009) (<i>Osztapec Jurij</i>)	450
7.3. Első szakasz: 1985–1990 (<i>Osztapec Jurij</i>)	453
7.4. Második szakasz: 1990–1995 (<i>Osztapec Jurij</i>)	454
7.5. Harmadik szakasz: 1997–2002 (<i>Osztapec Jurij</i>)	455
7.6. Negyedik szakasz: 2002–2004 (<i>Osztapec Jurij</i>)	456
7.7. Ötödik szakasz: 2005–2009 (<i>Osztapec Jurij</i>)	457
8. Ukrajnai magyar szervezetek	464
8.1. Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség (<i>Milován Orsolya</i>)	465
8.2. Ukrajnai Magyar Demokrata Szövetség (<i>Milován Orsolya</i>)	468
8.3. Az UMDSZ egyes tagszervezetei (<i>Milován Orsolya</i>)	470
8.4. Magyar Értelmiségiek Kárpátaljai Közössége (<i>Milován Orsolya</i>)	470
8.5. Önkormányzati társulások (<i>Milován Orsolya</i>)	471
8.6. Szakmai érdekvédelmi szervezetek (<i>Milován Orsolya</i>)	471
9. Kárpátalja oktatásügye: általános helyzetkép	472
9.1. Az ukrán oktatási rendszer (<i>Rozlucka Halina</i>)	472
9.2. Az iskoláskor előtti nevelés (<i>Rozlucka Halina</i>)	474
9.3. Az általános középiskola (<i>Rozlucka Halina</i>)	475
9.4. A technikumi oktatás (<i>Rozlucka Halina</i>)	477
9.5. A felsőfokú oktatás (<i>Rozlucka Halina</i>)	477
10. A kárpátaljai magyar nyelvű oktatás rendszere és néhány aktuális kihívása 2009-ben	480
10.1. Kisebbségi oktatás (<i>Papp Z. Attila</i>)	480
10.2. Demográfiai adottságok mint oktatási kihívások (<i>Papp Z. Attila</i>)	481
10.3. Jogi helyzet (<i>Papp Z. Attila</i>)	484
10.4. Óvodai nevelés és oktatás a szórványban (<i>Papp Z. Attila</i>)	486
10.5. Alap- és középfokú oktatás (<i>Papp Z. Attila</i>)	487
10.6. Felsőoktatás (<i>Papp Z. Attila</i>)	494
11. Felekezetek és egyházak Kárpátalján	499
11.1. Pravoszláv egyház (<i>Kicsera Viktor</i>)	499
11.2. Görög katolikus egyház (<i>Kicsera Viktor</i>)	500
11.3. Római katolikus egyház (<i>Kicsera Viktor</i>)	503
11.4. Református egyház (<i>Kicsera Viktor</i>)	504
11.5. Egyéb felekezetek (<i>Sandor Fegyvir</i>)	505
11.6. Új vallási mozgalmak (<i>Sandor Fegyvir</i>)	506

<i>12. Kultúra, művészet, média</i>	507
12.1. Kultúrpolitika (<i>Oficinszkij Román</i>)	507
12.2. Művelődési intézmények (<i>Oficinszkij Román</i>)	509
12.3. Hivatásos és népművészet (<i>Oficinszkij Román</i>)	511
12.4. Média (<i>Oficinszkij Román</i>)	515
12.5. Irodalom (<i>Ferenc Nagyija</i>)	517
<i>13. Értékfelmutatás, egység és elkülönülés a magyar kultúrában</i>	523
13.1. Új utakon (<i>Penckófer János</i>)	523
13.2. Kultúra- és irodalomszemléleti egység az 1990-es években (<i>Penckófer János</i>)	525
13.3. Kultúra-, közösség- és irodalomszemléleti különözés a 2000-es években (<i>Penckófer János</i>)	530
KRONOLÓGIA 1990–2009 (<i>Osztapec Jurij, Fedinec Csilla</i>)	534
IRODALOM	545

V. fejezet

NYELV ÉS NYELVPOLITIKA A HOSSZÚ 20. SZÁZADBAN

<i>1. A nyelvpolitika fogalma</i>	553
1.1. Mi a nyelvpolitika? (<i>Cserniczkó István, Melnyik Szvitlana</i>)	553
1.2. A nyelvpolitika korszakai a mai Kárpátalja területén a 20. században (<i>Cserniczkó István</i>)	554
1.3. A nyelvek státusa a különböző korszakokban (<i>Cserniczkó István</i>)	555
<i>2. Nyelvpolitika a mai Kárpátalja területén 1918-ig</i>	563
2.1. Etnopolitikai folyamatok és az államnyelv kérdése (<i>Fedinec Csilla, Gönczi Andrea</i>)	563
2.2. Oktatáspolitikai a millennium jegyében (<i>Fedinec Csilla, Gönczi Andrea</i>)	564
2.3. Magyarosító állami törekvések (<i>Fedinec Csilla, Gönczi Andrea</i>)	567
<i>3. Csehszlovákia nyelvpolitikai törekvései (1918–1939)</i>	572
3.1. Nemzetközi-jogi helyzet (<i>Cserniczkó István, Fedinec Csilla</i>)	572
3.2. Kisebbségvédelem, nyelvi jogok és állampolgárság (<i>Cserniczkó István, Fedinec Csilla</i>)	573
3.3. Nyelvi irányzatok (<i>Cserniczkó István, Fedinec Csilla</i>)	579
<i>4. Nyelvpolitika a területi revízió idején (1938–1944)</i>	584
4.1. A Kárpátaljai Kormányzóság lakosságának etnikai összetétele (<i>Cserniczkó István</i>)	584
4.2. Hivatalos kétnyelvűség (<i>Cserniczkó István</i>)	586
4.3. A ruszin nyelv és nyelvtan kérdése (<i>Cserniczkó István</i>)	589

5. <i>A Szovjetunió nyelvpolitikája (1945–1991)</i>	593
5.1. Nyelvpolitika Szovjet-Ukrajnában (<i>Csernicskó István, Melnyik Szvitlana</i>)	593
5.2. A szovjet nyelvpolitika kárpátaljai vonatkozásai (<i>Csernicskó István, Melnyik Szvitlana</i>)	596
6. <i>A független Ukrajna nyelvpolitikai törekvései</i>	606
6.1. Nyelvi helyzet Ukrajnában (<i>Csernicskó István, Melnyik Szvitlana</i>)	606
6.2. Nyelvpolitikai aspektusok (<i>Csernicskó István, Melnyik Szvitlana</i>)	609
6.3. A kárpátaljai nyelvi helyzet sajátosságai és nyelvpolitikai vonatkozásai (<i>Csernicskó István, Melnyik Szvitlana</i>)	615
KRONOLÓGIA 1919–2008 (<i>Csernicskó István, Fedinec Csilla</i>)	628
IRODALOM	633
A KÖTET SZERZŐI	639

3. Csehszlovákia nyelvpolitikai törekvései (1918–1939)

3.1. Nemzetközi-jogi helyzet

Az első világháború kitörésének pillanatában meglehetősen feszültek voltak a nemzetiségi viszonyok Magyarországon. A háborúba lépést követően tovább súlyosbította a helyzetet, hogy Tisza István kormánya azonnal életbe léptette a kivételes hatalom gyakorlásáról szóló 1912. évi LXIII. törvényt. Ennek nyomán korlátozták a nemzetiségi pártok, az egyesületek és a sajtó tevékenységét. A különösen veszélyeztetettnek tekintett felvidéki, erdélyi és délvidéki területeket szigorú rendszabályokkal katonai övezetté nyilvánították. A későbbi Kárpátaljára 1914 szeptemberében orosz csapatok törtek be. Decemberben sikerült ugyan visszaszorítani őket, de a katonai rögtönítélő bíróságok az ellenséggel való együttműködés vádjával halálos ítéleteket is hoztak a helybeli ruszinokkal szemben. Az 1915 januárja és áprilisa közötti ismételt orosz betörés nyomán még tovább fokozódott a ruszinokkal szembeni bizalmatlanság.

1918 januárjában W. Wilson, az USA elnöke meghirdette a nemzeti önrendelkezés elvét mint a világháború lezárásának lehetséges eszközét. Ennek hatására 1918 áprilisában az Osztrák–Magyar Monarchiából emigrált nemzetiségi politikusok Rómában nemzetiségi kongresszust hívtak össze, amelyen kimondták, hogy a Monarchia nemzetiségei nem akarnak megmaradni a birodalom keretein belül, hanem független államiságot követelnek. Sorra alakultak meg az emigráns nemzeti tanácsok, melyeket a világháború végén a győztes hatalmak tárgyaló partnerként ismertek el.

Magyarországon az őszirózsás forradalomban hatalomra került Károlyi Mihály kormánya által létrehozott nemzetiségi minisztérium Jászi Oszkár vezetésével egyetlen konkrét lépést tudott megtenni az 1918. december 21-én elfogadott és december 25-én kihirdetett X. Néptörvény kibocsátásával Ruszka Krajna autonómiájáról. A törvény 1. §-a kimondta, hogy „A Magyarországon élő ruszin (ruthén) nemzetet saját beligazgatásának, igazságszolgáltatásának, közművelődésének, vallása gyakorlatának és nyelve használatának körében mind törvényhozási, mind kormányzati tekintetben teljes önrendelkezési jog illeti meg”. A 9. § szerint pedig „a nem ruszin nyelvű népesség helyhatósági és kulturális autonómiája biztosítottatik”. 1919. január 29-én tették közzé az 1919. évi VI. néptörvényt a magyarországi német nép önrendelkezési jogának gyakorlásáról. Berinkey Dénes kormánya idején, 1919. március 11-én jelent meg az 1919. évi XXX. néptörvény, amelynek Magyarország szlovákok által lakott felvidéki részeiből akart szlovák autonóm területet alakítani Slovenska Krajina néven. Ekkor azonban a szóban forgó területek jogilag is az 1918. október 29-én megalakult Csehszlovák Köztársasághoz tartoztak.

1919 januárjában megkezdődött a csehszlovák és a román hadseregek térfoglalása a későbbi Kárpátalja területén. Márciusban Magyarországon kikiáltották a tanácsköztársaságot, azonban a régió szempontjából ennek alig volt gyakorlati jelentősége, hiszen áprilusra befejeződött Kárpátalja katonai megszállása. A Tanácsköztársaság június 23-án elfogadott alkotmánya még kitért arra, hogy „A Magyarországi Szocialista Szövetséges Tanácsköztársaságban él minden nemzet szabadon használhatja nyelvét, ápolhatja és fejlesztheti nemzeti műveltségét” (84. §), és a „ruszin többségű magyarországi összefüggő kerületeket” „ruszin nemzeti kerületeknek ismeri el” (87. §). Ugyanígy az alkotmány a német többségű magyarországi „összefüggő területeket” német nemzeti terület-

nek ismerte el. Végül az alkotmány 88. §-a deklarálta, hogy a Magyarországi Szocialista Szövetséges Tanácsköztársaság nem állja útját annak, hogy „a felszabaduló területeknek népességük és gazdasági erejük folytán erre képes nemzetei a Tanácsköztársasággal szövetséges külön tanácsköztársaságokat alkossanak”. A Forradalmi Kormányzótanács 1919. augusztus 1-jén a román intervenció következményeként lemondott.

Az 1919 januárja és áprilisa között a csehszlovák hadsereg fennhatósága alá került, későbbi kárpátaljai területeken bevezették a csehszlovák közigazgatást, így a régiónak Podkarpatszka Rusz néven a Csehszlovák Köztársasághoz történt csatolása az 1919. szeptember 10-i saint-germaini szerződéssel, átmenet nélkül végrehajtható volt. A nyelvkérdést és az országban élő etnikumok státusát ettől kezdve a csehszlovák törvények határozták meg.

3.2. Kisebbségvédelem, nyelvi jogok és állampolgárság

A Szövetséges és Társult Főhatalmak a békeszerződésekbe kisebbségvédelmi rendelkezéseket építettek be. Így történt ez többek között a Csehszlovákiával megkötött saint-germaini szerződés vagy a Magyarországgal megkötött trianoni békeszerződés esetében. A békeszerződések betartásának felügyeletére 1920. január 10-én létrehozták a Nemzetek Szövetségét (Népszövetséget). A két világháború közötti időszakban a legtöbb panaszt a lengyelországi németek és ukránok, a romániai és a jugoszláviai magyarok, a németországi lengyelek, a csehszlovákiai németek és a görögországi albánok nyújtották be a Népszövetséghez, elsősorban az oktatás, az agrárreform, az állampolgárság és az anyanyelvhasználat ügyeit illetően.

Csehszlovákia 1919. szeptember 10-én Saint-Germainben írta alá a kisebbségek jogait szabályozó szerződést. (A csehszlovák törvénykezésben 508. sz. törvény, kihirdetve 1921. december 31-én.) E szerződés II. fejezetének 10–13. cikkelyeiben a Csehszlovák Köztársaság kötelezte magát, hogy a Podkarpatszka Rusz néven fennhatósága alá került területet önkormányzattal rendelkező autonóm egységként szervezi meg, autonóm gyűlést állít fel, amelynek törvényhozó hatalmat kell kapnia a nyelvhasználat, az oktatásügy, a vallásügy terén, valamint a helyi közigazgatás kérdéseiben. Az autonómia megvalósítása azonban egészen 1938 őszéig elmaradt.

A szerződés I. fejezetének 3–6. cikkelyei szabályozták az állampolgárság kérdését. Eszerint Csehszlovákia köteles fenntartás nélkül saját állampolgárainak elismerni mindazokat a volt német, osztrák és magyar állampolgárokat, akiknek a szerződés életbe lépésének idején illetősége vagy lakóhelye van az ország területén. A 7. cikkely leszögezi, hogy „minden csehszlovák állampolgár faji, nyelvi vagy vallási különbség nélkül a törvény előtt egyenlő és ugyanazokat a polgári és politikai jogokat élvezzi”, illetve, hogy „egyetlen csehszlovák állampolgár sem korlátozható bármely nyelv szabad használatában”. A kisebbségekhez tartozóknak „joguk van saját költségükön jótékonyági, vallási vagy szociális intézményeket, iskolákat és más nevelőintézeteket létesíteni, vezetni és ellenőrizni, azzal a joggal, hogy azokban saját anyanyelvüket szabadon használják és vallásukat szabadon gyakorolják.” A 9. cikkely szerint a törvényeknek lehetővé kell tenniük, hogy a „csehszlovák állampolgárok gyermekeit saját nyelvükön tanítsák.”

Csehszlovákiában a nemzeti kisebbségek jogállását a saint-germaini nemzetközi szerződésre alapozott 1920. évi alkotmánylevél szabályozta. S bár az alkotmány 3. §-a szerint „a Csehszlovák Köztársaság területe egységes és oszthatatlan”, azt is kimondja, hogy Podkarpatszka Rusz ennek az egésznek „oszthatatlan része”, mely a köztársaság „egységével összeegyeztethető legszélesebb körű autonómiával lesz felruházva”. Az autonóm egység parlamentje nyelvi, közoktatási, vallási, helyi közigazgatási ügyekben saját döntési joggal rendelkezik. Az 1920-as alkotmány tehát csak ígéretet tesz a ruszinok autonómiájának létrehozására, ám azt nem valósítja meg.

Az alkotmány „A nemzeti, vallásfelekezeti és faji kisebbségek védelme” című hatodik fejezete kimondja a köztársaság állampolgárainak törvény előtti teljes egyenlőségét nyelvi, vallási vagy faji különbségek nélkül. Lehetővé tette az anyanyelven való oktatást, s a költségvetésből való egyenlő részesedést írt elő. Nem engedi meg az erőszakos asszimilációt.

A nyelvi jogokat az alkotmány részét képező nyelvtörvény szabályozta. A nyelvtörvény 1. §-a szerint a köztársaság államnyelve és hivatalos nyelve a „csehszlovák nyelv”. Ilyen nyelv azonban valójában nem létezik. A „csehszlovák nyelv” kiötlése mögött az úgynevezett csehszlovakizmus ideológiája állt. Az Osztrák–Magyar Monarchia romjain kialakuló új államok nemzetállamként jöttek létre, ám a Csehszlovák Köztársaság korántsem volt nemzetállam, hiszen sem a csehek, sem a szlovákok nem alkottak abszolút többséget az újonnan kialakított országban. Ezért volt szükség az egységes csehszlovák nemzet és nyelv elméletére. Edvard Beneš már 1916-ban, egy Párizsban francia nyelven kiadott írásában így fogalmazott: „A csehszlovákok, vagy egészen egyszerűen a csehek, két elemből állnak: a hét milliónyi csehből, akik Csehországban, Morvaországban és Sziléziában élnek, és a három milliónyi szlovákból, akik Magyarország északi részén, a Morva és a Duna összefolyásától a Felső-Tiszáig laknak. [...] Az egyazon nemzet két ágának ugyanaz a kultúrája, ugyanaz a nyelve és ugyanaz a történelme: a szlovák dialektus alig tér el a csehtől.” Vagyis a történelmi és nemzetközi jogi szempontból egyaránt előzmények nélküli csehszlovák állam megalapításának ideológiai háttérét az egységes csehszlovák politikai nemzet elmélete, a csehszlovák nemzeti állameszmeként megfogalmazott úgynevezett csehszlovakizmus jelentette. „A csehszlovakizmusnak – hasonlóképpen a korabeli jugoszlavizmushoz – az államalapítás idején kétségkívül reális bel- és külpolitikai funkciója volt (pl. a békekonferencián az új államhoz került nem szláv kisebbségekkel szemben a többségi akarat prezentálása, illetve belpolitikai vonatkozásban a legnagyobb nemzeti közösség, a cseh társadalom önzetlen segítségnyújtásának megideologizálása stb.). Hamarosan azonban a cseh-szlovák viszony rendezésének egyik legnagyobb akadályává vált, miután a csehszlovakizmus egyre inkább a centralizált nemzeti egységállam doktrínája lett” – írja Szarka László.

A csehszlovakizmus elmélete szerint a csehszlovák nyelvnek két nagy változata van: a nyugati (cseh) és a keleti (szlovák). A Csehszlovák Köztársaság nyugati felén (a cseh részekén) az egyik, a keleti (szlovák) régiókban a másik változatát használták. A csehszlovák nyelv tehát ahhoz hasonló konstrukció volt, mint az egykori Jugoszlávia legnagyobb nyelve. Ott a szerb területeken szerbhorvátnak, a horvát részekén horvátszerbnek nevezték azokat a délszláv nyelvváltozatokat, melyeket, miután Jugoszlávia szétesett, két különálló nyelvnek tekintenek: a független Szerbiában a szerb, a szuverén Horvátországban a horvát az államnyelv, ám gyakorlatilag továbbra is ugyanazt a nyelvet használják,

mint az egységes délszláv állam fennállása idején. Ma az önálló Csehországban a cseh, a független Szlovákiában a szlovák az államnyelv.

A csehszlovák nemzet és nyelv elvileg az egyenrangú cseh és szlovák változathoz állt. Ám valójában a Csehszlovák Köztársaságban politikai értelemben a csehek domináltak. Ezt igazolja az is, hogy ha a „csehszlovák nyelv”-nek a szlovák az egyenrangú keleti változata, akkor Podkarpatszka Rusz területén logikusan ennek a keleti változatnak kellett volna megjelennie a közigazgatásban és az oktatásban. Már csak azért is, mert a szlovák nyelvi szempontból jóval közelebb áll a ruszhoz (ukránhoz), mint a cseh. Ám Podkarpatszka Ruszban inkább a cseh nyelv volt a közigazgatás és az oktatás nyelve, mintsem a szlovák.

A nyelvtörvény is megfogalmazza a kisebbségek anyanyelvi oktatásának jogát. Ruszinszko (vagyis Podkarpatszka Rusz) vonatkozásában a 6. § kimondja, hogy a majdan létesítendő országgyűlés a nyelvi kérdésekben saját törvényeket fogadhat el, ám mindaddig ez a nyelvtörvény alkalmazandó ebben a régióban is, „ezen terület különleges nyelvi viszonyainak tekintetbe vételével”. A nyelvtörvény 1926-os végrehajtási rendelete Ruszinszko kapcsán megismétli a törvényben foglaltakat, ám kimondja, hogy a régióban valamennyi bíróságon, hivatalban orosz (kisorosz) nyelven lehet beadványokat benyújtani. A csehszlovák államnyelv mellett ezen a nyelven is ki kell írni a hivatalos épületek nevét és a hivatalos hirdetőanyagokat.

A nyelvtörvény és a nyelvhasználatot szabályozó egyéb rendeletek (mint például az 1924. évi 27. sz. kormányrendelet és a nyelvtörvény végrehajtási rendelete 1926-ból) viszonylag széles jogokat biztosítottak a kisebbségi nyelvek beszélőinek. Annak ellenére tehát, hogy a csehszlovák nyelv volt az ország államnyelve és hivatalos nyelve, a törvény biztosította a szabad nyelvhasználat jogát, mégpedig nem csak szóban, hanem írásban is. Például azokban a bírósági eljárásokban, ahol valamely nemzeti kisebbség képviselőinek aránya elérte a 20%-ot, a hivatali ügyintézés ezen a nyelven is előírták. Ennél is szélesebb nyelvhasználati jogokat biztosított a nyelvtörvény azoknak a városoknak és járásbíróságoknak a területén, ahol a kisebbség aránya az 50 vagy a 75%-os határt is elérte. Ahol a kisebbségek aránya meghaladta a 75%-ot, a járási képviselőtestületek dokumentumait nem is volt kötelező államnyelven kiadni, csak ha ezt valamelyik képviselő szükségesnek tartotta.

A szabad nyelvhasználat joga nem csak a magánszemélyeket illette meg. Ha a cégek, vállalatok, társaságok, egyházi testületek székhelye olyan járásbíróság területén volt, ahol a kisebbség elérte a törvényben megszabott határt, ezek is élhettek a szabad nyelvhasználat jogával. Lényeges továbbá, hogy az állam nem megengedte, hanem *előírta* a kisebbségi nyelv használatát, ha az adott járásban a kisebbségi állampolgárok aránya elérte a törvényben meghatározott százalékarányt. Kárpátalja területének nagy részén kétnyelvű (csehszlovák–ruszin), a magyarok lakta vidékeken pedig háromnyelvű (csehszlovák–ruszin–magyar) feliratok jelentek meg a közterületeken: az iskolák, egyesületek, üzletek, utcák és terek nevét több nyelven tüntették fel.

A Csehszlovák Köztársaság részét képező mai Kárpátalja területén az 1921. és 1930. évi népszámlálások alkalmával a ruszinok aránya meghaladta a 60%-ot, a magyaroké pedig alatta maradt a 20%-nak. Bár a cseh és szlovák nemzetiségűek száma és aránya emelkedett a két népszámlálás között eltelt időszakban, a növekedés nem volt jelentős.

II. táblázat. A mai Kárpátalja területének nemzetiségi összetétele az 1921. és 1930. évi csehszlovák népszámlások adatai alapján

	1921		1930	
	fő	%	fő	%
Ruszin	372.278	60,79	446.478	60,80
Magyar	111.052	18,13	116.975	15,93
Német	9.591	1,57	12.778	1,74
Cseh, szlovák	19.632	3,21	34.700	4,73
Zsidó	80.117	13,08	91.845	12,51
Egyéb	19.772	3,23	31.531	4,29
Összesen	612.442	100,00	734.315	100,00

Összeállítva az alábbiak alapján: *Kárpátalja településeinek nemzetiségi (anyanyelvi) adatai (1880–1941)*. Budapest, 1996, Központi Statisztikai Hivatal.

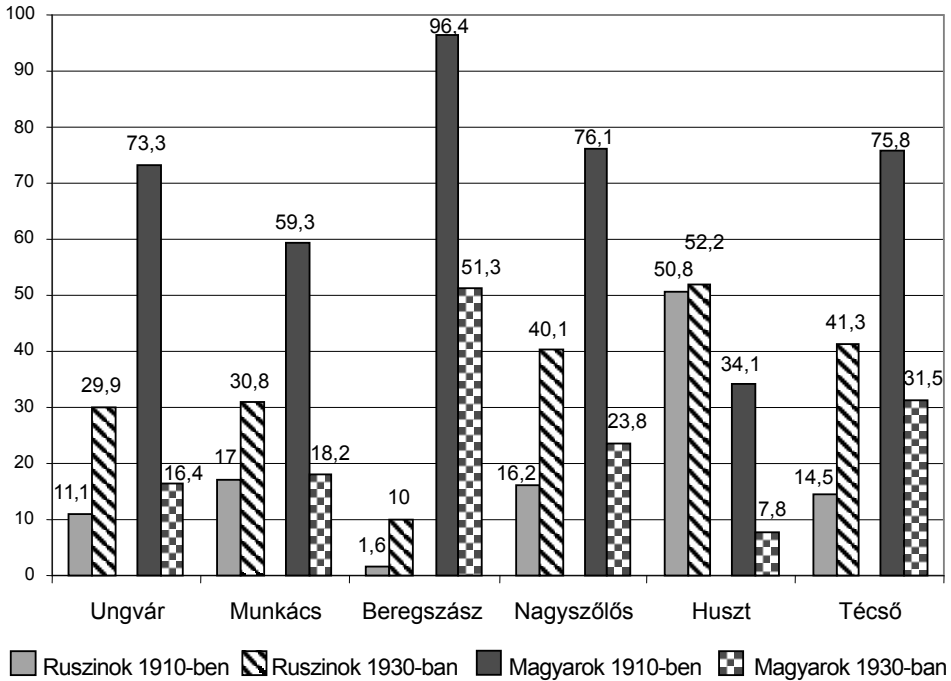
Különösen a városokban és nagyobb településeken esett vissza jelentősen a magyarok aránya. Az 1910. évi cenzenhez képest 1930-ra Ungváron és Huszton a negyedére, Munkácson és Nagyszőlősen a harmadára, Beregszászban csaknem a felére csökkent a magyarként nyilvántartott lakosok aránya. A ruszinok aránya viszont Huszt kivételével mindenütt jelentős mértékben emelkedett.

A nyelvtörvény és végrehajtási rendelete alapján a ruszin (kisorosz) nyelv Podkarpatszka Rusz egész területén használható volt. A magyar nyelvet a Beregszászi, Ungvári, Munkácsi, és Nagyszőlősi járásban használhatták a hivatalokban.

A kedvező nyelvi jogi szabályozás ellenére a nyelvhasználati jogok kapcsán számos panaszt fogalmaztak meg a Csehszlovák Köztársaságban élő kisebbségek. Ennek egyik oka az volt, hogy a nyelvhasználati jogokat biztosító 20%-os küszöböt a járásbíróóságok területén kellett elérnie a kisebbségnek. A hatóságok azonban a közigazgatási reformok révén többször is kísérletet tettek arra, hogy úgy állapítsák meg ezek határait, hogy az kedvezőtlenül befolyásolja a kisebbségek arányát. Másrészt a törvényben megszabott arányok meghatározásakor csak a csehszlovák állampolgárokat vették figyelembe.

Bár Csehszlovákia aláírta a békeszerződést, utólag mégsem fogadta el a szerződésnek az állampolgárságra vonatkozó azon rendelkezését, miszerint automatikusan megadja a csehszlovák állampolgárságot a területén élőknek. Az 1920/236. számú, ún. illetőségi törvény kimondta, hogy csak azok kapják meg a csehszlovák állampolgárságot, akik az illetőségüket 1910-ig megszerezték. Azokra, akik utána költöztek az érintett területekre, bonyolult kérvényezési és vizsgálati procedúra várt. Az 1926. július 1-jén kelt 152/1926. sz., ún. Lex Dérer (Ivan Dérer igazságügyi miniszter nevéből) törvény csak részben oldotta meg a rendezetlen állampolgárság problémáját. Az állampolgárság ügye azért volt fontos kérdés, mert – amint említettük – a csehszlovákiai törvények a nyelvhasználati jogokat az egyes nemzetiségek jelenlétének százalékos határához kötötték. A rendezetlen állampolgársági ügyek pedig elsősorban a kisebbségeket érintették. Az 1930. évi csehszlovák népszámlálás például tizenhatezer külföldi állampolgárt és hontalant talált Kárpátalján, s legnagyobb részük magyar és ruszin volt. A csehszlovák állampolgársággal nem rendelkező kárpátaljaiak nem csak a 20%-os küszöb eléréséhez hiányoztak, hanem a vá-

3. ábra. A ruszin és magyar lakosok aránya Kárpátalja nagyobb településein az 1910. és az 1930. évi népszámlálások adatai alapján



Összeállítva az alábbiak alapján: Kocsis Károly – Kocsis-Hodosi Eszter:

Ethnic Geography of the Hungarian Minorities in the Carpathian Basin.

Budapest, 1998, Geographical Research Institute and Minority Studies Programme. 88–89. o.

lasztások során is. Szavazati joggal ugyanis csak azok rendelkeztek, akik a Csehszlovák Köztársaság állampolgárai voltak.

A népesedési politikát egyébként is szívesen alkalmazták nyelvpolitikai célokra a csehszlovák hatóságok. Feltűnő például, hogy míg az 1910. évi magyar népszámlálás eredményei szerint a mai Kárpátalja területére számítva 184 ezer magyar élt a régióban, az első csehszlovák census azonban ugyanezen a területen már csak 111 ezer magyart talált. Ennek egyrészt az volt az oka, hogy az államhatalom megváltozása után nagyon sok magyar hivatalnok, értelmiségi, katonatiszt és csendőr települt át Magyarország Trianonban meghúzott határain belülre. Másrészt azonban az anyanyelvet nyilvántartó magyar népszámlálási gyakorlattal ellentétben a csehszlovák népszámlálás nemzetiségi adatokat közölt, s így a jelentős részben magyar ajkú zsidóság külön kategóriába került. Ezzel magyarázható, hogy 1910-ben nem tartalmaznak a zsidóságra vonatkozó adatokat a nemzetiségi és anyanyelvi statisztikák, 1921-ben viszont nyolcvanezer zsidót tartanak nyilván a mai Kárpátalja területén. A csehszlovák időszakban a kárpátaljai magyar pártok nyíltan adtak hangot azon véleményüknek, hogy a magyarság lélekszámának csökkenését elsősorban a zsidóság „elkülönülése” okozta. *A Kárpáti Magyar Hírlap* 1935. május 5-i

számában közölt felhívás például így fogalmaz: „Testvéri szavunk a kárpátaljai zsidó vallású magyarsághoz! [...] Zsidó vallású magyar testvérek! Itt az utolsó óra! Térjete vissza abba az őslakos közösségbe, amely a ti éltető elemetek is! Helyezkedjete vissza a Magyar Nemzeti Párt politikájának alapjára!”

A nemzetiségi viszonyok megváltoztatását segítette elő az is, hogy a csehszlovák hatóságok a földreform keretében több úgynevezett cseh és ruszin kolóniát hoztak létre az egykori nagybirtokok helyén, főként Kárpátalja magyarok lakta déli területén. Bár az 1938-as első bécsi döntést követően a cseh kolóniák lakosainak legnagyobb része elhagyta a Magyarországhoz visszakerült vidéket, helyükre később ruszin/ukrán lakosokat költöztettek a szovjet hatóságok. Vagyis a csehszlovák demográfiai politika máig hatóan befolyásolta Kárpátalja nemzetiségi viszonyait. A mai Kárpátalja déli, délnyugati részén, főként magyarok lakta falvak gyűrűjében így jött létre például Sztrázs, Dimicső, Danyilovka, Cservona és Oroszgejőc a mai Ungvári járásban, Szvoboda, Badó, Újbótrágy, Kastanovo és Tasnád a Beregszászi járásban, vagy Alsókerepec a Munkácsi, Puskinó pedig a Nagyszőlősi járás területén.

A régió nyelvi helyzetében az alkotmányban megígért ruszin autonómia megvalósítása hozhatott volna jelentős változást. Ám erre csak 1938. október 11-én került sor, amikor a prágai kormány végre megerősítette Podkarpatszka Rusz közel húsz éve ígért autonómiáját, és megalakul az első autonóm kormány Bródy András miniszterelnökkel az élén. Ám Bródy kormánya hamarosan, már október 26-án átadja a helyét a következő, Avgusztin Volosin vezette kormánynak.

Az autonómia kapcsán mindvégig vita témája volt annak nyugati határa. A ruszin politikusok azt szerették volna, ha az autonóm régióhoz tartoznának Szlovákia keleti területei is, egészen a Poprád folyóig, ahol a ruszin lakosság aránya magas volt. Ám a prágai kormányzat ezeket a területeket nem szándékozott az autonóm régióhoz csatolni. Az itt élő ruszin lakosság nagy része mára fokozatosan elszlovákosodott; a nyelvüket és identitásukat őrzők részben ukránnak, részben ruszinnak vallják magukat.

A nemzetközi politika eseményei következményeként Prága 1938. november 22-én elfogadja a Podkarpatszka Rusz autonómiájáról szóló törvényt. November 25-én pedig Volosin kormánya az ukránt vezeti be az autonóm régió államnyelveként.

1939. január 1-jétől a Volosin-kormány újabb lépést tesz az önállóvá válás felé: hivatalosan is engedélyezi a Kárpáti Ukrajna megnevezés használatát a Podkarpatszka Rusz elnevezés mellett.

Miközben a magyar hadsereg csapatai megindulnak Kárpátalja még Csehszlovákia részét képező területei, vagyis Podkarpatszka Rusz visszafoglalására, 1939. március 14-én Avgusztin Volosin Huszton kikiáltja a független állam: Kárpáti Ukrajna létrejöttét. Másnap, míg a magyar csapatok folyamatosan nyomulnak előre Huszt felé, megtartja első és egyetlen ülését a független ukrán állam törvényhozása. Az ülésen megerősítik a szuverén állam kikiáltását, melynek államnyelve az ukrán. De az önálló államiság megszervezésére már nincs esély, a magyar hadsereg még aznap átveszi az uralmat Huszton, s befejezi Kárpátalja katonai megszállását.

3.3. Nyelvi irányzatok

A nyelvpolitika és a nyelvi tervezés a nyelvtudományi szakirodalomban általánosan használt fogalmak, ám a közöttük lévő viszonyt különböző szerzők különbözőképpen értelmezik. Ez azzal függ össze, hogy mindkettő háttérben a nyelvi pluralizmus áll: a nyelvpolitika és a nyelvi tervezés is két (vagy több) nyelv vagy egyazon nyelv több nyelvváltozata közötti viszonyt, kapcsolatot befolyásolja, szabályozza. A nyelvpolitikát általában a nyelvi viszonyokba történő ideológiai háttérű politikai beavatkozásként értelmezik, a nyelvi tervezést pedig (részben) ennek a végrehajtásaként. A nyelvpolitika az államok döntéshozó szerveinek és a kisebbségi politikai szerveződéseknek a többségi nyelv és a kisebbségi nyelvek viszonyával, funkciómegoszlásukkal, használatukkal kapcsolatos elképzeléseit, döntéseit határozza meg. A nyelvpolitika ebben az értelmezésben többnyelvű környezetben az egyes nyelvek nyilvánosságbeli szerepét, használatát és funkcióját határozza meg. A nyelvi tervezés pedig az ún. „belső” nyelvpolitika, amely a nyelvi-nyelvtani normákat, a helyesírást, a nyelvnek az oktatásban való megjelenését szabályozza.

A nyelvi tervezésnek a nyelvi normára irányuló tevékenysége során négy alapvető lépést szoktak elkülöníteni. Az első lépés annak a nyelvnek vagy nyelvváltozatnak a kiválasztása, amelyet irodalmi nyelvként/nyelvváltozatként használni kívánnak. A következő a kodifikáció: azoknak a nyelvi „törvénykönyveknek” (helyesírási szabályzat és szótár, értelmező szótár, az irodalmi nyelv grammatikája) a megalkotása, melyek rögzítik az irodalmi nyelv normáit. A harmadik lépés az elterjesztés: a kiválasztott és kodifikált norma használatát támogatni kell, s el kell érni, hogy a beszélő közösség használja ezt a nyelvváltozatot, nyelvi mintaként ennek a normáihoz igazodjon. Erre a legalkalmasabb a kiválasztott és kodifikált nyelv vagy nyelvváltozat oktatásban való bevezetése. Végül a negyedik lépés a kiválasztott, kodifikált és elterjesztett norma folyamatos gondozása. A nyelv ugyanis folyamatosan változik, és a nyelvi normának is igazodnia kell ehhez. Időről időre újabb szótárakat, helyesírási szabályzatokat, nyelvtanokat kell szerkeszteni és kiadni, vagyis az irodalmi nyelv normáit a változó nyelvhez kell igazítani.

A mai Kárpátalja területén a Csehszlovák Köztársaság keretében a hatóságok lehetővé tették a ruszin nyelv hivatalos funkciókban való használatát az abszolút ruszin többségű régióban, annak ellenére, hogy az autonómia a gyakorlatban nem valósult meg. Nyelvpolitikai szempontból tehát a vidék többségi lakosságát alkotó szlávok nyelve hivatalos nyelvként, az államnyelvvél (a csehszlovák nyelvvél) gyakorlatilag egyenrangúan használható volt. Az ezt megelőző korszak államnyelve, a magyar szintén használható volt a hivatali életben azoknak a járásbíróságoknak a területén, ahol a magyar lakosság aránya elérte a 20%-ot. S bár a régióban használatos nyelvek nyelvpolitikai helyzetével sem a ruszinok, sem a magyarok nem voltak teljes mértékben elégedettek, a korszak legfőbb nyelvi problémáját nem nyelvpolitikai, hanem a nyelvpolitikával szoros összefüggésben álló nyelvtervezési kérdések okozták. Elsősorban az, hogy a régióban hivatalos nyelvként használatos úgynevezett ruszin nyelvnek három irodalmi változata volt használatos ebben a korszakban a kulturális és közéletben, valamint az oktatásban.

A helyi szláv lakosság legfőbb nyelvtervezési problémája ebben az időszakban az egyéges nyelvi irányzat hiánya volt. A kárpátaljai szlávok körében már a 19–20. század fordulójától kezdve több nyelvi irányzat törekvései keresztezték egymást. A tárgyalt időszakban sem volt egységes a nyelvszemlélet. Ekkoriban három nyelvi irányzat különít-

hető el Kárpátalján: a ruszofil (nagyorosz), az ukranofil és a ruszinofil. A három irányzat egymással ellentétes módon kívánta rendezni a régió többségi lakosságának nyelvi helyzetét. Vagyis a tárgyalt korszakban nem volt egyetértés a helyi szláv értelmiség körében abban, melyik nyelv vagy nyelvváltozat tölthetné be az irodalmi nyelv funkcióit.

1918 előtt a magyar hatóságok a ruszin irányzatot támogatták. Az irányzat hívei a ruszinokat önálló népnek, a ruszint (azaz a helyi nyelvjárásokat) a szomszédos szláv nyelvektől (ukrán, szlovák, lengyel) különálló nyelvnek tekintették. A ruszinofilek elsősorban a munkácsi görög katolikus püspökség papjai köréből kerültek ki. Az irányzat legismertebb képviselői között találjuk Hodinka Antalt és Sztripszky Hiadort. Céljuk a helyi nyelvjárásokra és az egyházi szláv nyelvváltozatra alapozott saját irodalmi nyelv kialakítása és kodifikálása volt.

Az önálló ruszin nép elméletének háttérében az állt, hogy a Kárpátok hegygerince természetes határként választja el a magyarországi szlávokat a hegyvonulat túlsó oldalán élő szlávoktól. „A hely, a viszonyok s hosszú idők történelmének eseményei oly átalakító hatással voltak” a helyi ruszinokra, vallja 1913-ban *A magyar oroszokról (Ruthének)* címmel a Nemzetiségi Ismertető Könyvek sorozatban megjelent monográfiájában Szabó Oreszt, hogy „a nyelvbeli és vallásbeli nagy hasonlóságokon kívül egyáltalában nem maradt más kapocs, mely e népet északi rokonaival összekötné. [...] a földrajzi fekvés teljesen izolálja az oroszokat a Kárpátokon túl lakó testvéreitől, mert egész élete és működése a vízválasztó hegyeken innen terjed, a folyókon lefelé, be az országba s nem a határok felé és azon túl!” Az északkelet-magyarországi és galíciai szlávok nyelve között Szabó egyértelmű hasonlóságokat fedez fel, ám ez szerinte „nem azt jelenti, mintha a magyarországi kisorosz nyelv csak a galiciainak egyik tájszólása lenne”.

A régió Csehszlovákiához kerülése után is tovább élő ruszinofil irányzat híveinek elképzelése szerint a ruszin irodalmi nyelvet „a nép nyelvéhez”, azaz a hétköznapi beszélt nyelvhez kell közelíteni. Ez irányú törekvéseiket azonban nagyban megnehezítette, hogy a helyi szláv nyelvjárások között viszonylag jelentős különbségek vannak, s így egyetlen nyelvjárás kiválasztása révén nem lehetett megoldani az irodalmi nyelv kialakításának problémáját. A helyi nyelvjárások ötvözésére, a normák kiegyenlítésére azonban sem idejük, sem lehetőségük, sem megfelelő anyagi háttérük és legitimációjuk nem volt. Az irányzat az 1920-as években erősen a háttérbe szorult. Ennek egyik oka az volt, hogy a csehszlovák hatóságok magyarpártinak, a magyar érdekek képviselőinek, „magyaron”-nak tartották az önálló ruszin nép és nyelv elméletének hirdetőit. És bár az 1935. október 6-án induló *Неделя* [Vasárnap] című folyóirat első számában – elismerve az orosz és az ukrán nép kulturális nagyságát – az önálló ruszin irodalmi nyelv hívei arra szólítják fel a másik két irányzat képviselőit, hogy egyesüljenek a helyi nép nyelvére alapozott irodalmi nyelv kimunkálása érdekében, erre a kodifikációra mindmáig nem került sor. A ruszin irányzat az 1930-as évek második felében, illetve főként Kárpátalja Magyarországhoz való visszakerülését követően erősödött meg ismét.

A terület Csehszlovákiához kerülése után a ruszofil és az ukranofil irányzat vetélkedett egymással. A prágai kormány kezdetben a helyi szláv értelmiséget megosztó mindkét, ellentétes orientációjú, irányzatot támogatta. Az első a (nagy)orosz irodalmi nyelv kárpátaljai alkalmazását tartotta célszerűnek, az utóbbi az ukrán irodalmi nyelv bevezetését tekintette céljának.

A ruszofil elmélet szerint az egységes orosz nyelvnek három nagy változata van: az észak-keleti (nagyorosz), a déli (kisorosz) és a nyugati (belarusz). A kárpátaljai szlávok nyelvjárásai a déli, azaz kisorosz változathoz tartoznak. S mivel az egységes orosz nyelvhez sorolhatók a helyiek által beszélt nyelvváltozatok is, törvényszerű az orosz irodalmi nyelv írásban való használata. Az orosz irány hívei Svájc német ajkú régiójához hasonló jellegű nyelvi helyzetet képzeltek el. Ez – a nyelvészeti szakirodalomban diglossziának (görög: kétnyelvűség) nevezett nyelvi szituáció – a svájci gyakorlatban azt jelenti, hogy a svájci németek hétköznapi beszédhelyzetekben (otthon, baráti társaságban, magánlevelezésben stb.) a helyi nyelvváltozatot (Schweizerdeutsch) használják, a formális, nyilvános közegekben (templomban, munkahelyen, oktatásban, szépirodalomban, sajtóban stb.) pedig a német irodalmi nyelvet (Hochdeutsch vagy Schriftsprache). A ruszofilek ennek a példának megfelelően a hétköznapi szóbeli érintkezés eszközüül a helyi nyelvjárásokat javasolták, ám az oktatásban és a kulturális életben ragaszkodtak az orosz nyelv bevezetéséhez.

Az ukranofileknek az szolgált elméleti háttérül, hogy a kárpátaljai szláv lakosság nyelvjárásai azonosak a Kárpátok keleti oldalán beszélt ukrán nyelvjárásokkal, így ezek az ukrán nyelv változatai, vagyis nem alkotnak önálló nyelvet. A Kárpátok keleti és nyugati oldalán használt nyelvváltozatok közötti azonosságot különösen a 18. század előtti írott nyelvi szövegekkel igazolták.

A ruszofil irányzat előnnyel indult, hiszen az orosz irodalmi nyelv kodifikált, nagy tekintélyű, magas kulturális értéket hordozó nyelv volt. Ezzel szemben az ukrán nyelvnek a huszadik század első harmadában több, egymástól többé-kevésbé eltérő irodalmi normája és helyesírása volt. Ezért a ruszin irányzathoz hasonlóan az ukranofileknek is szembe kellett nézniük bizonyos kodifikációs problémákkal.

Az orosz és az ukrán orientáció egyik első nyilvános összecsapására 1921-ben került sor. Husznai Igor eperjesi tanfelügyelő *Языковий вопросъ въ Подкарпатской Русі* [A nyelvi kérdés Podkarpatszka Ruszban] címmel megjelent 32 oldalas írásában az orosz nyelv bevezetését javasolta Kárpátalján. Az ukrán irodalmi nyelv használatát elutasította, magát az ukrán nyelvet osztrák-lengyel kitalációnak nevezte. A ruszínofil irányzatot a szűk területi érdekek, illetve a provincializmus és szellemi elmaradottság megnyilvánulásaként értékelte. Volosin Avgusztin *О письменном язичі підкарпатських русинів* [A kárpátaljai ruszinok irodalmi nyelvéről] címmel Ungváron 42 oldalnyi terjedelemben megjelent válaszában reagált Husznai felvetésére. Egyértelműen állást foglalt az ukrán nyelvnek a helyi szláv lakosság irodalmi nyelveként való használata mellett.

Az ukrán és orosz irányzat között zajló küzdelem négy fontos szintéren folyt: a politikában, az oktatásban, a kulturális életet meghatározó lapok és folyóiratok hasábjain, valamint az egyházi életben.

Az ukranofilek legfőbb intézményi hététerét az 1920-ban alapított Proszvita Társaság jelentette, valamint a *Науковий Збірник* [Tudományos gyűjtemény] címmel kiadott folyóirat. Maga az irányzat a 19–20. század fordulóján jelentkezett. Ellenpólusa az 1923-ban létrehozott ruszofil Duchnovics Társaság volt, illetve a *Карпатський Край* [Kárpáti vidék] (1923–1924) és *Карпатський Свет* [Kárpáti világ] (1928–1933) címmel megjelenő folyóiratok. Mindkét társaság megpróbált hatást gyakorolni a helyi kulturális életre, és folyóiratai révén igyekezett meghonosítani a régióban az ukrán, illetve az orosz irodalmi nyelvet. A Proszvita tagjainak jelentős része ukránként határozta meg önmagát, szemben a Duchnovics Társaság tagjaival, akik főként ruszinnak vallották magukat.

Mindkét orientációnak jelentős befolyása volt az oktatásra is. A Pedagógiai Társaság [Педагогічна Громада] (1929-től) az ukranofil, a Tanítói Egyesület [Учительское Общество] (1921-től) a ruszofil pedagógusokat tömörítette elsősorban.

Az oktatás területén a nyelvertervezés négy alapvető lépése közül három következtében is folyt a küzdelem az irányzatok között. A kiválasztásban az egyik az ukrán, a másik az orosz irodalmi nyelv mellett döntött. A kodifikációban az iskolai oktatásban használt grammatikák játszottak lényeges szerepet, hiszen az iskola alakítja a későbbi felnőttek nyelvi viselkedését, nyelvhasználati szokásait, normatudatát, helyesírását. Végül azzal, hogy melyik nyelvet választották az oktatás tannyelvüül, egyben az elterjesztés terén is jelentős eredményeket értek el. Az irányzatoknak az oktatás terén való küzdelmét megkönnyítette, hogy a csehszlovák hatóságok lehetővé tették az anyanyelvi oktatást a köztársaság területén élő nemzeti kisebbségek képviselői számára. A prágai kormányzat támogatta ugyan a csehszlovák nyelvű iskolák hálózatának bővítését és az államnyelven való oktatást, de lehetővé tette az anyanyelvi oktatást is.

12. táblázat. A népiskolák adatai Podkarpatszka Ruszban az 1935/1936-os tanévben

	Aránya az 1930. évi cenzus alapján	Iskola		Osztály		Tanító		Tanuló	
		szám	%	szám	%	szám	%	szám	%
Ruszin	60,80	465	60,47	2.207	67,47	2.069	66,08	102.152	69,64
Csehszlovák	4,73	158	20,55	613	18,74	618	19,74	22.178	15,12
Magyar	15,93	118	15,34	365	11,16	363	11,59	18.171	12,39
Német	1,74	17	2,21	39	1,19	34	1,09	1.818	1,24
Zsidó	12,51	7	0,91	16	0,49	16	0,51	741	0,51
Román	1,81	4	0,52	31	0,95	31	0,99	1.620	1,10
Összesen		769	100,00	3.271	100,00	3.131	100,00	146.680	100,00

Összeállítva az alábbiak alapján: Клима Виктор: „Школьное дело и просвещение на Подкарпатской Руси.” // *Подкарпатская Русь за годы 1919–1936.* / Ред. Э. Бачинского. – Ужгород, 1936. – С. 103.

13. táblázat. A polgári iskolák adatai Podkarpatszka Ruszban az 1935/1936-os tanévben

Polgári iskolák	Iskola		Osztály		Tanító		Tanuló	
	szám	%	szám	%	szám	%	szám	%
Ruszin	18	29,03	125	49,60	151	52,07	5.311	52,77
Csehszlovák	17	27,42	100	39,68	108	37,24	3.626	36,03
Magyar	24	38,71	24	9,52	28	9,66	988	9,82
Német	3	4,84	3	1,19	3	1,03	139	1,38
Összesen	62	100,00	252	100,00	290	100,00	10.064	100,00

Összeállítva az alábbiak alapján: Клима Виктор: „Школьное дело и просвещение на Подкарпатской Руси.” // *Подкарпатская Русь за годы 1919–1936.* / Ред. Э. Бачинского. – Ужгород, 1936. – С. 103.

Nem szerepel a statisztikákban, hogy a ruszin tannyelvüként számon tartott iskolákban milyen nyelven folyt a képzés. Ezen a téren ugyanis meglehetősen nagy változatosság jellemezte az iskolákat. A ruszinok egyes iskoláiban orosz, másokban ukrán nyelven oktattak, s voltak olyan iskolák is, ahol a helyi nyelvjárást használták tannyelvként. A ruszofilek Szabó Eumén orosz nyelvkönyvét, az ukranofilek pedig Iván Panykevics grammatikáját részesítették előnyben. A nyelvkönyvek nyelvi elemzése alapján azonban kiderül, hogy mind az orosz, mind az ukrán irányzat hívei többé-kevésbé a helyi nyelvjárásokhoz igazították az orosz, illetve ukrán irodalmi nyelv grammatikáját, vagyis egyik nyelvtan sem egyezett meg teljes mértékben az adott nyelv irodalmi változatával.

Az ukrán irányzat képviselői fokozatosan egyre nagyobb teret nyertek az iskolákban. Ennek fő oka a tanítók nyelvi irányultságában keresendő. Amikor a régió Csehszlovákiához került, a magyar tanítók egy része elhagyta a vidéket. Az ottmaradt pedagógusok közel fele azonban vagy nem kapott állampolgárságot, vagy pedig (674 tanítóból 379) nem tette le a hűségesküt, így nem taníthatott. A pedagógushiányt főként a Galiciából és a Dnyeper-menti Ukrajnából érkező, ukrán orientációjú emigránsok pótolták. Az oktatásban uralkodó kaotikus nyelvi állapotokat jellemzi, hogy Panykevics ukrán nyelvtanának első, 1927-es kiadása még a galíciai ukrán nyelvjárást ötvözte a helyi dialektusok jellemzőivel, az 1936-ban megjelent második kiadás azonban már jelentősen eltávolodott a helyi nyelvjárásoktól, és közeledett az ukrán irodalmi nyelv normái felé.

A csehszlovák hatóságok kezdetben mind az ukrán, mind az orosz irányt támogatták a ruszin mozgalommal szemben. Egy idő után azonban Prága úgy akarta megoldani a régió összetett nyelvi helyzetét, hogy 1937-ben népszavazást rendelt el arról, hogy melyik grammatikát használják a ruszinok iskoláiban. A referendum nem érintette az egész Podkarpatszka Rusz területét, és eredményei is ellentmondásosak lettek. Összesen 427 iskola vonatkozásában benyújtották le a népszavazást. A megkérdezettek 73%-a Szabó Eumén ruszofil grammatikája mellett voksolt, míg Iván Panykevics ukrán nyelvtana mellett csak 27% szavazott. Az önálló ruszin nép elvét hirdető és az orosz nyelv irodalmi nyelvként való használatát célul kitűző értelmiségiek győzelemként értékelték a szavazás eredményét. Az ukrán irányzat képviselői azonban megkérdőjelezték a népszavazás hitelességét és jogosságát, s nem fogadták el annak végeredményét. A referendumnak végül az oktatás nyelvére vonatkozó kézzelfogható következménye nem lett. Ugyanakkor az ukranofil irányzat híveit a csehszlovák kormányzattal szembeni fellépésre, a minél nagyobb önállóság kivívására sarkallta.

A Volosin-kormány egyértelműen az ukrán irányt tekintette a helyes útnak. 1938. december 12-től a kormány rendelete értelmében az ukrán lett Podkarpatszka Rusz hivatalos nyelve, illetve az oktatásban is az ukrán nyelv helyzetét erősítették meg. 1939 márciusában a független kárpátukrán állam kikiáltásakor az ukrán államnyelvi rangot kapott.

A csehszlovák nyelvpolitika demokratikusabb rendelkezései és az autonómia gyakorlati megvalósulása akár jelentős előrelépést is hozhatott volna a régió nyelveinek fejlődése és az összetett nyelvi helyzet rendezése terén. Ám Csehszlovákia egészen 1938-ig elodázta az autonómia bevezetését. Az autonómia-mozgalom révén juthatott el a korszak végére a régió szláv lakossága ahhoz, hogy kikiáltssa a független ukrán államot. Kétségtelen, hogy az ukrán irányzat erőteljes jelenléte az oktatásban, illetve a kárpátukrán állam függetlensége felé tett lépések hatással voltak a vidéken élő szláv lakosok identitására, valamint nyelvének, nyelvi tudatának fejlődésére is.

14. táblázat. A kárpátaljai nyelvi irányzatok nyelvtervezési szempontból

	<i>Ruszinofil</i>	<i>Ukranofil</i>	<i>Ruszofil</i>
Kiválasztás	Új irodalmi nyelv a helyi nyelvjárások alapján.	Ukrán.	Orosz.
Kodifikáció	Szépirodalmi és tudományos publikációk, cikkek révén fokozatosan haladni az irodalmi norma megszilárdítása felé.	Grammatikák révén meghonosítani az ukrán irodalmi nyelvet (pl. Iván Panykevics nyelvtana).	A már kodifikált orosz irodalmi nyelv átvétele, ill. Szabó Eumén grammatikája.
Elterjesztés	Iskolai oktatás, egyházi és kulturális élet, lapok, folyóiratok.	Iskolai oktatás, egyházi és kulturális élet, politikai és közélet.	Iskolai oktatás, egyházi és kulturális élet.
Kidolgozás	Nem maradt rá idő.	Nem maradt rá idő.	Nem maradt rá idő.

4. Nyelvpolitika a területi revízió idején (1938–1944)

4.1. A Kárpátaljai Kormányzóság lakosságának etnikai összetétele

A Kárpátaljai Kormányzóság területén 1939. július 16–24. között vagyon- és népesség-összeírást végeztek. Ennek adatai alapján a régió 12.061 km²-nyi területén 667.561 fő élt. Abszolút többséget alkottak a ruszinok-ukránok (a hivatalos állami terminológia szerint: magyaroroszok). A legnagyobb kisebbséget nem a magyarok, hanem a jiddis anyanyelvűek alkották. A lakosság vallási megoszlása a következő volt: görög katolikus 61,9%, ortodox (pravoszláv) 17,2%, izraelita 12,1%, római katolikus 6%, református 2,2%, egyéb 0,6%.

15. táblázat. A Kárpátaljai Kormányzói Biztosság lakosságának anyanyelvi összetétele 1939 nyarán

	<i>Száma</i>	<i>Aránya (%)</i>
Ruszin	498.290	74,64
Magyar	57.562	8,62
Jiddis	61.092	9,15
Szlovák	24.818	3,72
Román	14.464	2,17
Német	9.340	1,40
Egyéb	1.995	0,30
<i>Összesen</i>	<i>667.561</i>	<i>100,00</i>

Összeállítva az alábbiak alapján: 1939. évi kárpátaljai nép-, földbirtok- és állatösszeírás eredményei. Budapest, 1940, Magyar Királyi Központi Statisztikai Hivatal.

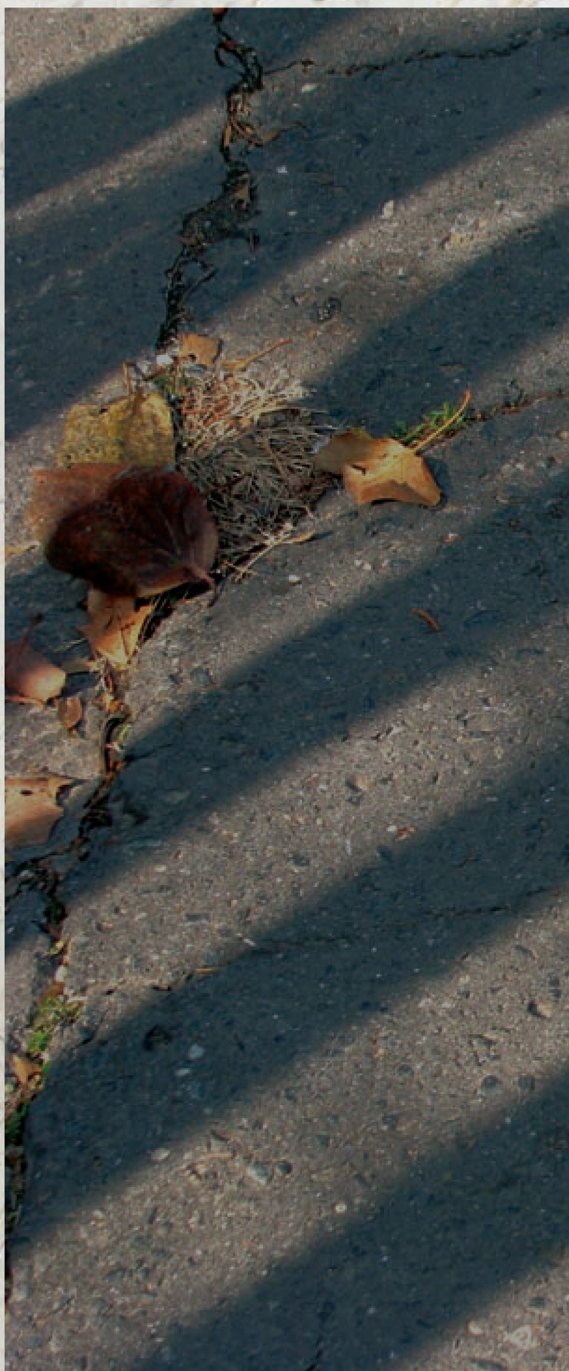
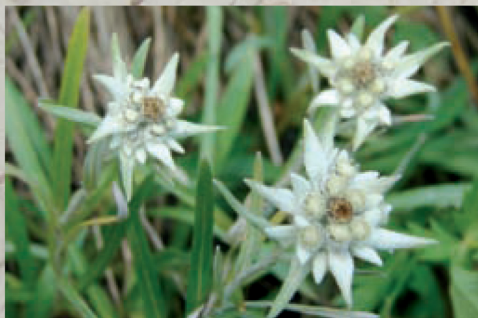
A KÖTET SZERZŐI

- CSERNICSKÓ István, PhD (nyelvtudomány), a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola rektorhelyettese, a Hodinka Antal Intézet igazgatója (Beregszász, Ukrajna)
- FEDINEC Csilla, PhD (neveléstudomány), a Magyar Tudományos Akadémia Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézetének tudományos munkatársa (Budapest, Magyarország)
- FERENC Nagyija, a filológiai tudományok kandidátusa, az Ungvári Nemzeti Egyetem Filológiai Kara Ukrán Irodalom Tanszékének docense (Ungvár, Ukrajna)
- GÖNCZI Andrea, PhD (történelemtudomány), a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Történelemtudományi Tanszékének docense (Beregszász, Ukrajna)
- KICSERA Viktor, PhD (történelemtudomány), az Ungvári Nemzeti Egyetem Történelem Kara Ukrajna Történelme Tanszékének docense (Ungvár, Ukrajna)
- LENGYEL Mihajlo, a közgazdaságtudomány doktora, professzor, az Ungvári Nemzeti Egyetem Nemzetközi Kapcsolatok Kara Nemzetközi Gazdasági Kapcsolatok Tanszékének vezetője (Ungvár, Ukrajna)
- MELNYIK Szvitlana, a filológiai tudományok kandidátusa (nyelvtudomány), a Kijevi Tarasz Sevszenko Nemzeti Egyetem Filológiai Intézetének oktatója (Kijev, Ukrajna)
- MILOVÁN Orsolya, az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kara Politikatudományi Doktori Iskolájának hallgatója, a Nézőpont Intézet elemzője (Budapest, Magyarország)
- MOLNÁR D. István, a Debreceni Egyetem Földtudományok Doktori Iskolájának hallgatója (Debrecen, Magyarország), a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Földtudományi Tanszékének tanára, a Hodinka Antal Intézet fiatal kutatója (Beregszász, Ukrajna)
- MOLNÁR József, PhD (földtudományok), a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Földtudományi Tanszékének megbízott docense (Beregszász, Ukrajna)
- OFICINSZKIJ Román, a történelemtudomány doktora, az Ungvári Nemzeti Egyetem Történelem Kara Ukrajna Történelme Tanszékének professzora (Ungvár, Ukrajna)
- OSZTAPEC Jurij, a politikatudomány kandidátusa, az Ungvári Nemzeti Egyetem Politológia Tanszékének docense, a Társadalomtudományi Kar dékánja, a Politikai Regionalizmus Kutatóintézet tudományos főmunkatársa (Ungvár, Ukrajna)
- PANOV Alen, PhD (történelemtudomány), Ukrajna Nyíregyházi Főkonzulátusának konzulja (Nyíregyháza, Magyarország)
- PAPP Z. Attila, PhD (szociológia), a Magyar Tudományos Akadémia Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézetének tudományos munkatársa (Budapest, Magyarország)
- PENCKÓFER János, PhD (irodalomtudomány), a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Filológiai Tanszékének tanára (Beregszász, Ukrajna)

- ROZLUCKA Halina, a pedagógiai tudományok kandidátusa, az Ungvári Nemzeti Egyetem Társadalomtudományi Kara Pedagógia és Pszichológia Tanszékének docense (Ungvár, Ukrajna)
- SANDOR Fegyir, a szociológiai tudományok kandidátusa, docens, az Ungvári Nemzeti Egyetem Földrajz Kara Turizmus Tanszékének vezetője (Ungvár, Ukrajna)
- STARK Tamás, a történelemtudomány kandidátusa, a Magyar Tudományos Akadémia Történettudományi Intézetének tudományos főmunkatársa (Budapest, Magyarország)
- SZARKA László, a történelemtudomány kandidátusa, a Magyar Tudományos Akadémia Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézetének tudományos tanácsadója (Budapest, Magyarország), a Selye János Egyetem Tanárképző Karának dékánja (Komárom, Szlovákia)
- SZKIBA Ivanna, a történelemtudomány doktora, az Ungvári Nemzeti Egyetem Történelem Kara Ukrajna Történelme Tanszékének docense (Ungvár, Ukrajna)
- TOKAR Marian, PhD (történelemtudomány), az Ungvári Nemzeti Egyetem Társadalomtudományi Kara Politológia Tanszékének docense, a Politikai Regionalizmus Kutatóintézet tudományos főmunkatársa (Ungvár, Ukrajna)
- VEHES Mikola, a történelemtudomány doktora, professzor, az Ungvári Nemzeti Egyetem rektora, a Társadalomtudományi Kar Politológia Tanszékének vezetője, a Politikai Regionalizmus Kutatóintézet igazgatója (Ungvár, Ukrajna)
- VIDNYÁNSZKY István, a történelemtudomány doktora, professzor, az Ukrán Nemzeti Tudományos Akadémia Ukrajna Történelme Intézete világtörténelem és nemzetközi kapcsolatok osztályának vezetője, Ukrajna érdemes tudományos dolgozója (Kijev, Ukrajna)
- ZADOROZSNIJ Volodimir, a történelemtudomány doktora, az Ungvári Nemzeti Egyetem Történelem Kara Ukrajna Történelme Tanszékének professzora (Ungvár, Ukrajna)
- ZAN Mihajlo, PhD (történelemtudomány), az Ungvári Nemzeti Egyetem Társadalomtudományi Kara Politológia Tanszékének docense, a Politikai Regionalizmus Kutatóintézet tudományos főmunkatársa (Ungvár, Ukrajna)
- ZSULKÁNICS Nelja, a történelemtudomány doktora, az Ungvári Nemzeti Egyetem Nemzetközi Kapcsolatok Kara Nemzetközi Gazdasági Kapcsolatok Tanszékének docense (Ungvár, Ukrajna)



Budapest, Prága, Pozsony felől – Kárpátalja; Moszkva, Kijev, Lemberg felől – Kárpátontúl. A könyv, amelyet kezében tart az olvasó, magyar és ukrán szakemberek együttes munkájával készült kollektív monográfia, amely egyszerre jelenik meg magyar nyelven Magyarországon és ukránul Ukrajnában, hogy ugyanaz az ismeretanyag hozzáférhetővé váljon mind a magyar, mind pedig az ukrán olvasó számára. Bízunk benne, hogy a továbblépésnek ez egy új, a nemzeti perspektívákon túlmutató, a régió valódi historikumára koncentrált alternatíváját kínálja. Hogy mennyire produktív és követésre méltó ez a fajta megközelítés, arról majd az utánunk következő nemzedékek Kárpátaljával foglalkozó történései döntenek. És persze a két ország és Kárpátalja elfogulatlan történelemképet igénylő olvasói, akik visszaigazolhatják és megerősíthetik szándékaink jogosultságát.



ISBN 978 963 446 596-6



9 789634 465966

Ára: 4500 Ft